

ДА ЛИ ЋЕШ РАДИТИ ОНО ШТО ВОЛИШ

Јелена Јаћимовић, алумна ФПУ

Знаш ли како некада помислиш да ћеш свашта да радиш када завршиш факс и да ће свет бити отворен, да ће сви да те чекају испружених руку? На крају, када добијеш диплому и последњи пут изађеш из студентске службе као *слободан* човек, млади и талентовани додаток овом хиперпродуктивном друштву – схватиш да неће бити лако пробити се кроз гужву и учинити да се твој глас чује гласно и јасно, да се јасно разазнаје у мору туђих мишљења.

Током четири године основних студија, три године сам волонтирала у *Центру за интеграцију младих* у Београду и сваке недеље водила клинце из економски и социјално угрожених породица у вртић пре факса са колегама волонтерима из различитих бранши и са различитим интересова-

својих колега. Иако некад нема свих техничких услова за развијање потенцијала код студената у нашој земљи, увек има воље и упорности оних који желе да уче и стварају, тако да се увек држим позитивних страна.

Управо је упорност оно што у овој ери одређује ко је слабији, а ко јачи; ко ће морати да прихвати компромис при запошлењу, а ко ће борбом за своје место у свету и без угрожавања туђих слобода, наћи право место за себе и место где ће бити плаћен за то што ради (а добро је увек и када се помало волонтира из хуманих разлога). Без упорности која гура тебе и оног до тебе, без креативности и жеље за личним и напретком људи око тебе, нема места за позитиван исход, у било ком смислу.

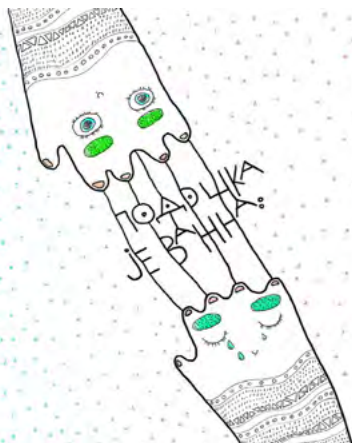


њима. Тада сам се *исцвренирала*, још више, за свет око себе и почела још једноставније да капирам живот. Расчланила сам врло јасно оно што је битно и небитно у животу. Прва љубав ми је било сликање, па графика, потом писмо и калиграфија, али су моји животни покретачи одувек били књига и илустрација. За четири године научила сам се истрајности, планирању рада, проналажењу смисла и објединила све то кроз дружење и заједнички рад на развоју са колегама и уз подршку значајних професора.

Мени се десило то да сам после основних студија одлучила да кренем у поход на следећу диплому. Не зато што нисам знала шта желим, већ зато што сам знала и знам да треба искористити могућност да се школујем и напредујем. Треба искористити добре стране факса, а то су сјајни ментори, интердисциплинарне студије, па чак и прилику да се у микросвету сопственог факултета избориш за своју и идеју

Али, од нечега се мора почети. Чиме год да се бавиш, знај да би то требало да волиш. Ако није тако, овде нећеш наћи ништа корисно за читање. Моја прича је као она једна фиока у којој држиш све што чуваш и што ти је драго, али је све то ситно, па је та фиока пуна различитих ситница које нису повезане и које константно, интуитивно, убацујеш у њу. Ту фиоку не сређујеш, пушташ је да се напуни и онда једног дана, као ја сада, мало бациш поглед и осећаш се срећно, јер налазиш ствари које си можда мало заборавио/ла. Уосталом, таква је и твоја прича ако си наставио/ла да читаш.

Осврнула бих се на конкретно знање и искуство стечено на Факултету примењених уметности. Завршила сам смер који се зове Графика и књига и прве две године сам мислила да уопште нисам за графику. Цртање ми је било нешто природно, док ми је сликање, које никада нисам баш волела, код професора Мирка Огњановића пробудило интуитивност и



распламсало кративност, због опуштене атмосфере у овом атељеу, коришћења великих формата и слободе да схватамо слику на свој начин. На трећој години смо добили радионицу за графику, која је била само наша, па смо атеље заменили просторијом која је била пуна отисака, боја, папира и веселих колега. Ту сам, и тек тада, на класи професорке Мирјане Томашевић, коначно схватила да свака боја и тон, композиција и димензија, имају своју поруку и смисао, да дводимензионалне графике имају тродимензионално значење. Трећу годину обележила је *Типографија* и професор Илија Кнежевић са својим педантним коректурама и освртима на значење основа типографије и стварања композиција помоћу слова и симбола. На четвртој години смо правили фонт целе године на предмету *Писмо* код професора Ведрана Ераковића, па је дигитално стварање на неки нов начин ушло у мој живот, јер је фонт нешто што можемо да користимо у мноштву медија. Такође, на четвртој години се појавила *Графика књије*. Код доцента Оливере Батајић Сретеновић, која ми је тренуно ментор на

на модеран начин или модерним алатима. Уметност је применљива само онда када смо упознати са свим нивоима који чине област која нас интересује (и коју неописиво волимо) и тек тада се њоме можемо бавити и истовремено надограђивати знање које модерно доба у коме живимо доноси.

Вратила бих се на причу о остатку свог искуства које је претходило потрази за мојим професионалним развојем. После основних студија сам ишла у Грчку са *Клубом љубника* (организација која окупља људе који воле алтернативне начине путовања и дружење) и део тог лета правила сам мапе грчких острва са ознакама места где може и на који начин да се кампује. Отворио ми се нови, још шири, поглед на свет и то је било супер. Почела сам да схватам да постоји много ствари изван конвенција класичног дизајна, илустрације, примењене уметности и комплетног стварања за неку групу или повод. Такође, са камперским ранцем на плус 40 у центру Атине и по острву Аморгос, волонтирање је било одлично искуство.



Мастер студијама, научила сам много о споју између ручног прављења књиге, ручне штампе, класичних материјала и дигиталне штампе, комбиновања материјала, алтернативним облицима књиге и границама до којих књига може бити то што јесте. Тада се све спојило, све је *кликнуло*. Због свих сазнања која смо добијали на Факултету од професора и из искуства која смо делили међусобно, пробудило се неко уверење у то да ћемо од сада вероватно све моћи да створимо сами, од нуле. Моје колеге и ја смо научили кроз заљубљеност у оно за шта смо талентовани, да стварамо дело од скице до техничког извођења уз познавање или истраживање различитих и, на моменте еkleктичних, процеса рада. Због тога класични начини рада и стварања нису нужно застарели. Они су битан темељ за упознавање и савладавање проблема који се јављају у стварању дигиталних или других дела и производа који се изводе

Уписала сам мастер, купила сам таблу за цртање од стипендије и отворила неке профиле на популарним друштвеним мрежама под псеудонимом који користим од основне школе. Кренула сам да се директније повезујем са људима и организацијама које ценим, да водим тиху борбу против ветрењача, борбу за малог човека и себе саму. Иначе сам на факсу доста волела да цртам и измишљам неке нове ствари, али је дошао моменат да се укључим у свет који се налази ван тих зидова међу којима сам се, уз дивне колеге са класе и добре пријатеље, осећала сигурно и пробуђено. Факултет је трајао, предавања и све што уз то иде су ми будила нека питања о томе шта ћу после. Једно од тих предмета био је и *Веб дизајн* који ми је одшкринуо врата ка тој мојој неоткривеној области интересовања.

Почела сам мало да учим HTML, CSS, да површински изучавам тај супер Java Script и заразила сам се. На крају сам завршила све, сем завршног рада и његове одбране, јер сам се, када је лето почело, бацила на тражење пракси и илустровање за сопствену душу. Радила сам мурал са колегама у вртићу на огромна три зида, а у међувремену сам била на пракси у *Креативном центру*. Док сам била на пракси у другој издавачкој кући, почела сам хонорарно да радим за *Креативни центар* на прилагођавању постојећих контролних вежби за интерактивну употребу на интернету. Осећала сам се супер. Почела сам да бивам све више заузета оним што волим. Али, схватила сам да све више капирам и почињем да волим интернет садржаје, интерактивне елементе истог, дизајн који нечему доприноси, итд. Некако, дошла је и јесен, једна прилика за запослење није била оно чему сам

Сигурна сам да ово није крај, отварају се нова врата за оне који желе да раде креативне ствари и да их преплићу са дигиталним светом, у исто време комерцијалним. Није било лако, али исплатило се и поред тога што и даље хонорарно радим за *Креативни центар*, илуструјем волонтерски за невладине организације и за идеје које подржавам и за које се борим и, наравно, за своју душу.

Мислила сам да не упадам ни у једну кутију, да не припадам ничему конкретном. Морам признати да сам се мало и плашила да на крају нећу радити оно за шта сам се школовала. Ствар је у томе да није важно шта упишеш, битно је да то волиш, да те то занима. Али не смеш себи дозволити да изгубиш нит човека који *јеси*, треба да гајиш остала интересавања која те чине хуманим и да схватиш да ниси сам на свету, нити си најбољи. Битно је да развијаш хуманост и сао-



се надала (што се мог развоја тиче) и одлучила сам да не кренем тим путем. Онда када сам затворила једна врата, пратећи интуицију и послушкујући себе, почела сам да шаљем радну биографију разним компанијама које се баве веб дизајном у потрази за још једном праксом и искуством.

Ишла сам на разговоре, показивала и причала шта умем и шта желим да научим и зашто. Веома је битно да схватимо да је у том моменту моја прича, она моја фиока са почетка, почела да поприма неки облик, да добија смисао. Зато што сам увек искрено волела све оно чему сам се посвећивала у свом професионалном развоју. Уметник као појам није испарио из мене. Само сам добила неки шири опис. И то је океј. Добила сам праксу, у трајању од три месеца, у једној фирми која прави и одржава сајтове и апликације за најпознатије брендове и компаније у региону и после тога сам добила понуду да наставим да радим за њих. Хеј, за плату! И то на основу учинка, напретка, комуникације са колегама и наравно – жеље да своје способности развијам још више, иако нисам много комуникативна и мало више аутсајдер.

сећање, иако то нема директне везе са налажењем посла. Све треба радити искрено и смислено. Знати шта желиш или шта не желиш. Не мораш да планираш дугорочно, јер се ти планови увек изјалове, па се разочараш. Битно је да стремиш ка нечему у шта верујеш. Не мораш да будеш слепо део неке групе. Буди аутсајдер, али негуј пријатељства са људима који слично мисле као и ти. Отварај видике и не плаши се. Ко зна, можда ни мени ово што сада радим неће трајати дуго. Али, битно је да радимо нешто док постоји простор за развој. Онда се опет шаљу радне биографије и пишу мотивациона писма, гледа се шта се тражи највише у твојој бранши или области интересовања и то је то. Ништа страшно.

Посао не чини човека, али посао који волиш доприноси твојој срећи. Само, где год да си тренутно покушај да на крају, када одатле одеш, понесеш са собом само лепа искуства и што више знања и умећа, преносећи искуства и своја сазнања. То је некако мој савет, од младе особе другој младој особи. Шири даље.



UZDIĆI ĆU SE. ZAPALICU CRNE RUPE U TAMNIM SEĆANJIMA.



VELIKO SUNCE SIJA NAD VELIKIM LJUDIMA U VELIKOM SVETU.



OSTAVI NA MENI DA NADEM NAČIN DA BUDEM.